

ՌԻՍԷՆՆ ՍՆԱԿ

Երնե՛կ, ջո՛ւր

Ո՛վ պիտի երգե քու անփառունակ
Կյանքիդ միամիտ տաղը, մատա՛ղ ջուր,
Որ լո՛ւյծ դայլայլի մը պես շարունակ
Կը փրփրիս, կ'երթաս դաշտերուն մեջ ուր՝
Դարե՛ր դարերով ե՛րգդ է գոհունակ:

Ո՛վ պիտի պատմե վագրերդ մշտուոր՝
Վայրի վարդերու երազանքն ի վար.
Ո՛վ պիտի ցույց տա փրփուրներուդ խոր,
Հն ի հն կյանքիդ իդձերն հոգևար,
Վետ-վետ սեզերու շոյանքն ալ բոլոր:

Լուռ անըջանքի պահուն ցայգային,
Ո՛վ պիտի պատմե խիճերուդ լեզուն,
ՈՒ հեքիաթունակ սերն ուռենիին,
Երբ մութ գիշերով իրեն աղագուն
Ոստերը, փաղչող հոգվույդ կը հայի՛ն...

Միամի՛տ վտակ, դարերն ի դար
Դուն մամոռտ ճամբեդ կ'երթաս անմուր.
Ու երբ կը մեռնին շուրջդ անմխիթար՝
Գարնայնի գույն-գույն ծաղիկների բոլոր,
Երկու քարի մեջ կ'երգես անդադար:

Երնե՛կ քեզ, վտա՛կ, մեռնիլ չունիս դուն.
Արցունքն մարմինդ կը վարես անվերջ,
Գիշերներու մեջ միայնակ, արթուն,
Անսկիզբն, անվերջ, վտիտ փոսիդ մեջ
Կ'երգես, երնեկ, ջուր, վախճան չունիս դուն...

Որ երբ այս տողերն մրոտող նիհար
Ձեռքեն օր մը լոկ պուտ մը հող ապրի,
Որրիշ քերթող մ'ալ, ինձի չափ հիմար,
Պիտի գա հարկավ երգերդ վայրի
Հանգի, չափի տակ առնելու համար:

Մինչև հավերժորեն կյանքո՛ւտ, գվարթո՛ւն,
Պիտի կարկաչե քու ջուրըդ հարաշարժ՝
Հեզնելով արվեստն ու կյանքը մարդուն...
Ո՛վ անմահության ըստվեր գետնաքարշ.
Վտա՛կ, երնե՛կ քեզ, մեռնիլ չունիս դուն: